

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců:

- a) I. D.,
- b) L. P.,
- c) nezletilý M. D.,
- d) nezletilá B.D.,

všichni státní příslušnost Gruzie, všichni bytem Pobytové a integrační středisko Havířov, 735 64 Havířov – Dolní Suchá, Na Kopci 5, nezletilí žalobci c) a d) zastoupeni zákonnou zástupkyní matkou žalobkyní b),
všichni zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou sídlem 737 01 Český Těšín, Masarykovy sady 76/18,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.4.2018 č. j. OAM-221/ZA-ZA11-ZA19-2018 a č. j. OAM-220/ZA-ZA11-ZA19-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobami podanými v zákonné lhůtě dne 17.5.2018 se žalobci domáhali zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, jimiž bylo rozhodnuto, že žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jsou nepřípustné podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zastavena podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále bylo rozhodnuto, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí je podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 Spolková republika Německo.
2. Žalobci uvedli, že nepochybují, že Spolková republika Německo je prvním členským státem, ve kterém podali žádost o mezinárodní ochranu. Namítali, že existují závažné důvody se domnívat, že ve Spolkové republice Německo, která je primárně určena jako příslušná k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu, dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Vyslovili názor, že se žalovaný předmětnou otázkou zabýval, ovšem dle jejich mínění, ji posoudil pouze formálně. Spokojil se s konstatováním, že zde není žádné závazné stanovisko na úrovni Evropské unie, které by takovéto nedostatky deklarovalo a že ze strany Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebylo vydáno stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo. Je pravdou, že ve Spolkové republice Německo ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z toho ovšem nelze dovozovat důkaz o správném fungování azylového řízení. Dle jejich názoru naopak toto enormní zatížení německého azylového systému zjevně vede k narůstajícím problémům s řádným vyřízením všech žádostí. Žalobci odkázali na informace z médií, na konkrétní články, a to z časopisu Týden a z internetových stránek České televize, podle nichž Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky nechal přezkoumat 2.000 azylových řízení, aby se ukázalo, zda se jednalo o jednorázovou chybu nebo zda existují systematické nedostatky v procesu vyřizování žádostí o azyl. Po přezkoumání poloviny řízení se podle německých médií ukázaly chyby v 10 až 15 % případů. Možný systémový charakter nedostatku v německém azylovém řízení prokazují i aktuálně zveřejněné informace o nezákonných postupech pobočky Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky v Brémách, které vedly ke zpětnému přezkoumávání 18.000 žádostí o azyl.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žalob. K námitce o systematických nedostacích azylového systému v Německu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 324/2016-38, v němž je uvedeno, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě. Žalovaný uvedl, že nepopírá, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, jak se uvádí, v člancích, na které žalobci v žalobě poukazují, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě. V těchto souvislostech žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích č. j. 51 Az 1/2016-111 a rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 27/2016-37, č. j. 2 Azs 222/2016-24, z něhož citoval. Žalovaný uvedl, že postup, kterého se žalobci v ČR domáhají, by v podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin, jakkoli může být snaha žalobců

lidsky pochopitelná. Žalobci požadují postup, kterému má existence nařízení Dublin III zabránit.

4. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), ve znění pozdějších předpisů, v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
5. Podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
6. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
7. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání žadatele o azyl, aby nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnějších přístupů ze strany členských zemí.
8. Podle článku 3 odst. 1 citovaného Nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Nařízení Evropského parlamentu a rady. Dle článku 3 odst. 2 uvedeného Nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto Nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
9. V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III citovaného Nařízení, v případě žalobců nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se závěry žalovaného se soud v tomto rozsahu ztotožňuje. Podle článku 3 odst. 2 citovaného Nařízení č. 604/2013, pokud nemůže být na základě kritérií obsažených v kapitole III určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Ve věci je rovněž nesporné, že žalobci podali žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dne 2.10.2017. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že z tohoto důvodu je Spolková republika Německo příslušná k posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Pokud jde o aplikaci článku 17 (diskreční oprávnění), Nařízení Dublin III, resp. možnosti odchýlit se od článku 3 Nařízení, tedy posoudit žádost o mezinárodní ochranu žadatele, i když podle kritérií stanovených tímto Nařízením není příslušný, krajský soud především upozorňuje na tu skutečnost, že není povinností správního orgánu v azylovém řízení

odůvodňovat skutečnost, že podle článku 17 nepostupoval, neboť se jedná o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci, nikoli o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal. Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného, že Spolková republika Německo je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádosti žalců o udělení mezinárodní ochrany a že na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie, a že ani úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo. Soud zastává názor, že žalobcem uvedená tvrzení stran přezkoumání části azylových řízení ve Spolkové republice Německo, a to i v souvislosti s údajnými úplatky na migračním úřadu v Brémách, jak se podávalo v médiích, nemohou vést k vážným obavám o dostatečně intenzivních nedostatcích. Soud sdílí názor žalovaného, že s ohledem na množství posouzených žádostí o udělení mezinárodní ochrany ve Spolkové republice Německo se nepochybně jedná o exces, nikoli o systematické nedostatky azylového řízení ve Spolkové republice Německo.

11. Vzhledem k výše uvedenému soud žaloby vyhodnotil jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
12. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. srpna 2018

Mgr. Jarmila Úředníčková

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje